

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. U.**, bývajúcej v P., proti žalovaným **1/ Ing. L. P.**, bývajúcemu v P., zastúpenému JUDr. A. F., advokátom v K., **2/ PaedDr. J. Š.**, bývajúcemu v B., **3/ E. K.**, bývajúcej v B., **4/ Ing. J. H.**, bývajúcemu v K., **5/ Ing. V. H.**, bývajúcemu v K., **6/ M. H.**, bývajúcej v K., **7/ K. H.**, bývajúcemu vo V., **8/ V. Č.**, bývajúcej v O., **9/ A. S.**, bývajúcej v O., **10/ G. S.-S.**, bytom D, **11/ B. H.**, bývajúcej v P., **12/ M. H.**, bývajúcej v P., **13/ R. H.**, bývajúcemu v P., **14/ S. M.**, bývajúcej v P., **15/ J. H.**, bývajúcemu v P., **16/ M. H.**, bývajúcemu v P., **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 15 C 327/1999, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 11. mája 2009, sp.zn. 7 Co 144/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 11. mája 2009, sp.zn. 7 Co 144/2007 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom zo 16. mája 2007, č.k. 15 C 327/1999-257 určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti vedenej na LV č. 10180 k.ú. P. a to rodinného domu súpisné č. X. stojacom na parcele č. KN X. zapísaného na LV č. X. k.ú. P.. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Dospel k záveru, že žalobkyňa vlastnícke právo k predmetnému rodinnému domu nadobudla vydržaním. Právnym titulom, od ktorého bolo možné odvodiť vlastnícke právo žalobkyne bolo osvedčenie z 15. februára 1958, ktoré súd posúdil ako darovaciu zmluvu vzhľadom na zakotvenú povinnosť žalobkyne rodičov (darujúcich) živiť, opatrovať a slušne pochovať pod následkom možnosti zrušenia darovacej zmluvy v prípade nevhodného správania podľa § 386 Občianskeho zákonníka. Následne v jej prospech bolo vydané rozhodnutie o povolení užívať predmetný dom č. X. zo dňa 18.

februára 1958 a zároveň uznesením zo dňa 1. novembra 1960 č.d. X. bol povolený vklad vlastníckeho práva. Žalobkyňa teda mala dostatočný právny dôvod sa domnievať, že predmetný rodinný dom jej vlastnícky patrí. Od uvedeného obdobia vykonávala ďalšie stavebné práce z finančných prostriedkov jej patriacich na vybudovanie kanalizácie, dobudovanie kúpeľne a pod., o čom predložila listinné dôkazy. Aj podľa vyjadrenia žalovaných, ktorí so žalobou súhlasili, už od počiatku výstavby rodinného domu všetci súrodenci žalobkyne ako právni predchodcovia žalovaných vedeli, že tento bude patriť žalobkyňi, ktorá sa výraznou mierou podieľala na jeho výstavbe jednak osobnou pomocou, finančným príspevkom a samotným prevzatím pôžičky určenej na jeho výstavbu. Žalovaní, ktorí so žalobou nesúhlasili, uviedli, že žalobkyňa nebola dobromyseľná vzhľadom na potvrdenia vystavené v júli 1956 a 16. apríla 1957, v ktorých potvrdzovala výšku výdavkov ňou vynaložených na rodinný dom svojho otca. Keďže tieto potvrdenia boli realizované ešte pred vystavením osvedčenia zo dňa 15. februára 1958, súd ich pre posúdenie dobromyseľnosti považoval za právne irelevantné. Poukázal aj na skutočnosť, že žiaden zo súrodencov žalobkyne ako priamych právnych predchodcov žalovaných napriek tomu, že dedičské konanie po nebohom otcovi J. H. prebehlo v roku 1962 D X. a po nebohej matke A. H. v roku 1978 D X., nepodal návrh na náhradné dedičské konanie z dôvodu existencie nehnuteľného majetku. Dedičské konanie po nebohom J. H. bolo zastavené pre nemajetnosť na základe vyhlásenia matky žalobkyne A. H. a z rovnakých dôvodov bolo zastavené aj dedičské konanie po nebohej A. H.. Aj zo správy Štátneho notárstva zo dňa 15. augusta 1988 vyplývalo, že všetok nehnuteľný majetok bol ešte za života rodičov prevedený na žalobkyňu. Súd konštatoval, že predmetný rodinný dom bol nehnuteľnou vecou spôsobilou vydržania a žalobkyňa bola po celú dobu od 15. februára 1958, t.j. od vydania osvedčenia, teda vzniku právneho titulu zakladajúceho začiatok plynutia vydržacej doby, dobromyseľná, že jej vec patrí aj s poukazom na vydané rozhodnutie o povolení užívať rodinný dom s následným vkladom vlastníckeho práva v jej prospech. Žalobkyňa teda nemohla mať žiadne pochybnosti, že jej uvedený dom vlastnícky patrí. Za celú dobu plynutia vydržacej doby vo výkone svojej oprávnenej držby nebola zo strany tretích osôb rušená, preto súd dospel k záveru, že žalobkyňa nadobudla vlastnícke právo k predmetnému domu vydržaním. O trovách konania rozhodol podľa § 150 O.s.p., keďže časť žalovaných so žalobou súhlasila a prevažná časť k predmetu konania nevedela zaujať jednoznačné stanovisko.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaných 1/ a 10/ rozsudkom z 11. mája 2009, sp.zn. 7 Co 144/2007 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Plne sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalobkyňa vlastnícke právo k rodinnému domu č. X. na parcele KN X. vydržala v zmysle vtedy platnej úpravy Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 131/1992 Zb. Preukázala, že od roku 1958, kedy jej rodičia uznali jej vlastnícke právo v osvedčení zo dňa 15. februára 1958 na základe spolupodieľania sa na výstavbe domu, darovania a zaopatrovania, kolaudačného rozhodnutia znejúceho na jej meno, evidencie jej vlastníctva aj v evidencii nehnuteľností, bola dobromyseľná v tom, že jej rodinný dom patrí a správala sa k nemu ako vlastníčka. Užívala ho ako vlastný, plnila podmienky zaopatrovacej zmluvy, investovala do neho ďalšie finančné prostriedky a zhodnocovala ho. S ohľadom na ustanovenie § 507 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 131/1982 Zb. jej vydržacia doba skončila 1. apríla 1984. Počas celej vydržacej doby nebola nikým rušená vo výkone svojho vlastníckeho práva. Súrodenci (právni predchodcovia žalovaných) nenamietali, ani v dedičských konaniach po neb. J. H. a A. H., žeby do dedičstva po nich mal patriť aj rodinný dom. K zrušeniu zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností došlo až po uplynutí vydržacej doby v roku 1999. K námietke žalovaných 1/ a 10/, že darovacia zmluva nespĺňala náležitosti právneho úkonu, sama o sebe ešte nebola dôvodom, že by žalobkyňa nemohla vlastnícke právo k predmetnému domu vydržať. Pre vydržanie sa vyžadovalo, aby so zreteľom na všetky okolnosti bola dobromyseľná v tom, že jej tento dom patrí. Súd je oprávnený v konaní o vlastníckej žalobe pri posúdení otázky, kto je vlastníkom, odchyliť sa od stavu zapísaného v katastri nehnuteľností. Žalobkyňa preukázala svoju dobromyseľnosť a práve osvedčenie vydané rodičmi obsahujúce aj darovaciu zmluvu spojenú so zaopatrovacou zmluvou a evidencia jej vlastníctva v evidencii nehnuteľností po celú vydržaciu dobu, nerušenosť v užívaní po celú vydržaciu dobu sú tými skutočnosťami, ktoré potvrdzujú je dobromyseľnosť a splnenie podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Žalobkyňa preukázala aj naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k predmetu konania v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., pretože ako vlastník v katastri nehnuteľností je vedený jej právny predchodca. K námietke žalovaných 1/ a 10/ uvedenej v odvolaní, že vo veci došlo k inej vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie, odvolací súd uviedol, že v priebehu konania nedošlo k zmene právneho základu a skutočnosti uvádzané v žalobnom návrhu a upresnenie spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním nie sú v rozpore. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 1/, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Právny názor odvolacieho súdu, že skutočnosti uvádzané v žalobe a upresnenie spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním nie sú v rozpore, považoval za celkom neprijateľný a nezodpovedajúci skutočnosti. Namietal, že tvrdenie, podľa ktorého žalobkyňa nadobudla dom jeho postavením, má celkom odlišný skutkový a právny základ ako tvrdenie, podľa ktorého vlastníctvo nadobudla osvedčením z 15. februára 1958. Za ešte viac odlišné považoval skutkové a právne tvrdenie o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním, teda dlhoročnou dobromyseľnou a nerušenou držbou. Namietal, že o tvrdenom nadobudnutí vlastníctva vydržaním sa dozvedel až po tom, čo v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. bolo dokazovanie vyhlásené za skončené a teda nebolo už možné navrhovať ďalšie dôkazy a to ani v odvolacom konaní. Mal za to, že okrem práva navrhovať dôkazy mu bolo odňaté aj právo svojimi prednesmi a právnymi argumentmi brániť sa žalobným tvrdeniam pred prvostupňovým súdom. Podľa názoru žalovaného 1/ postupom súdov došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie, a to z pohľadu rovnosti účastníkov konania. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav vecí.

Žalovaní 2/ a 3/ považovali rozhodnutie odvolacieho súdu za neakceptovateľné a plne sa stotožnili s dovolaním žalovaného 1/.

Žalovaní 14/, 15/, 16/ považovali dovolanie žalovaného 1/ za dôvodné a so skutočnosťami a dôvodmi v ňom uvedenými plne súhlasili.

Žalovaní 4/ - 13/ a žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného 1/ nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či dovolanie žalovaného 1/ smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Vzhľadom na námietky dovolateľa a tiež s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., odvolací súd kládol dôraz na skúmanie tej vady, ktorej existenciu dovolateľ v dovolaní namietal (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 6. októbra 2008 (č.l. 281 spisu). Predmetné odvolacie pojednávanie bolo následne odročené na neurčito z dôvodu zabezpečenia úmrtného listu po pôvodne žalovanej 11/ M. H. (právnej predchodkyni žalovaných 11/ - 16/). Odvolací súd vykonal tiež šetrenie za účelom zistenia dedičov po nebohej M. H.. Odvolacie pojednávanie nariadené na deň 25. marca 2009 (č.l. 294 spisu) bolo zmenené na 27. apríla 2009 (č.l. 299 spisu), ktoré pojednávanie sa tiež neuskutočnilo, bolo odročené na neurčito (č.l. 310 spisu). Následne odvolací súd vo veci rozhodol postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 11. mája 2009.

Dovolací súd je toho názoru, že toto konanie odvolacieho súdu, z ktorého vzišlo dovolaním napadnuté rozhodnutie, neprebehlo podľa zásad spravodlivého konania.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 O.s.p., § 123 O.s.p., § 115 O.s.p. a pod.). Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojinstančnom konaní.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (účinného od 15.10.2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

V zmysle § 372p O.s.p. sa na konania začaté pred 15. októbrom 2008 použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Z citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že odvolací súd musí v prípade prejednanja odvolania týkajúceho sa veci samej, nariadiť pojednávanie, ak dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa opakuje alebo ak sám dokazovanie dopĺňa. Účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť účastníkom konania právo na spravodlivý proces, najmä umožniť im realizáciu práva vyplývajúceho z ustanovenia § 123 O.s.p., t.j. práva vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali. Ak preto odvolací súd v priebehu odvolacieho konania doplní dokazovanie bez toho, aby nariadil pojednávanie a účastníkom umožnil vyjadriť sa k týmto novým dôkazom, odníme im možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd poznamenáva, že súdna prax zastávala obdobné stanovisko už aj pred účinnosťou novely Občianskeho súdneho poriadku vykonanej zákonom č. 384/2008 Z.z. (porovnaj rozsudok NS SR sp. zn. 5 Cdo 147/01 uverejnený v časopise Zo súdnej praxe č. 4/2002).

V posudzovanej veci z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že odvolací súd v priebehu odvolacieho konania doplnil dokazovanie aj oboznámením sa s úmrtným listom nebohej M. H. a správou z Okresného súdu Prešov o okruhu dedičov po nebohej. Odvolací súd bol preto povinný po odročení pojednávania nariadeného na deň 27. apríla 2009 nariadiť na prejednanie odvolania ďalšie pojednávanie. Keďže odvolací súd v danej veci takto nepostupoval a ďalšie pojednávanie na prejednanie odvolania nenariadil, konal v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Týmto nesprávnym postupom odňal žalovanému 1/ možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa dovolacieho súdu odvolací súd svojím postupom porušil právo žalovaného 1/ na spravodlivý proces aj tým, že svoje rozhodnutie založil na rovnakých právnych záveroch

ako súd prvého stupňa bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k zmenenému titulu nadobudnutia vlastníckeho práva žalobkyňou, predneseného právnym zástupcom žalobkyne v záverečnej reči na pojednávaní pred prvostupňovým súdom, z ktorého súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí vychádzal. V skutočnosti žalovanému 1/ odňal právo namietať správnosť právneho názoru prvostupňového súdu na inštančne vyššom súde. K právnym záverom prvostupňového súdu sa v odvolacom konaní účastníci nemali možnosť vyjadriť, prípadne predložiť nové dôkazy, ktoré z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa sa nejavili významnými.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami žalovaného 1/ uvedenými v dovolaní.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. mája 2010

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská